

[Statsministeren]

skydninger mellem indkomstgrupperne. Men det er klart, at nedsættelsen af skatteprocenterne og saneringen af fradragene betyder en fordel for personer med små fradrag og for skatteydere, som efterhånden nedbringer deres fradrag. Det er også meningen. Beregningerne for udvalgte familietyper viser, at lavindkomstfamilier med børn får den største fordel, som forslagene nu foreligger.

Det er regeringens opfattelse, at de ændringer, som jeg nu har redegjort for, er en væsentlig imødekommelse af synspunkter, som Socialdemokratiet fremkom med under forhandlingerne. Det var derfor overraskende for regeringen, at Socialdemokratiet afviste, at forslaget kunne – og det var jo det, vi spurgte om – anvendes som grundlag for de videre forhandlinger.

For at kunne genoptage forhandlingerne under en eller anden form er det naturligvis vigtigt, at det bliver klart, hvorfor Socialdemokratiet ikke kunne acceptere forslaget som forhandlingsgrundlag.

Det blev fremført af Socialdemokratiet på mødet den 13. oktober, og det er gentaget efterfølgende, at regeringens forslag ikke skulle være økonomisk ansvarligt, at der skulle mangle finansiell dækning, og at forslaget derfor ikke kunne bruges som forhandlingsgrundlag.

Regeringen må fastholde, at forslaget er udtryk for en endog meget stram økonomisk politik. De offentlige udgifter falder, om end svagt – og svagere, end regeringen kunne ønske. Alle skattelettelser er vitterlig fuldt finansierede. Forslagene er i øvrigt sammensat sådan, at den typiske lønmodtager vil have uændrede forbrugsmuligheder i de kommende år. Det betyder, at fremgang i produktion og indkomst – og det er jo det, vi er ude efter – afsættes til større opsparing og investeringer i uddannelse og i oprettelse af nye arbejdspladser.

I det fremlagte materiale mener jeg bestemt at de økonomiske konsekvenser er dokumenteret.

Forhandlingerne har unægtelig stået på i temmelig lang tid. Men det er jo også langsigtede problemer af kompliceret art, vi søger at få løst.

Det ville være forkert at sige, at der ikke er opnået noget under forhandlingerne. Jeg mener, at regeringen har vist forståelse for en række af Socialdemokratiets synspunkter. Også

Socialdemokratiets beslutningsforslag, som vi nu kender dem her i Folketingssalen, indeholder ændringer, som imødekommer nogle af regeringens synspunkter.

Men vi må nok erkende, at det næppe er realistisk – som tingene har udviklet sig – at forhandlingerne kan genoptages i samme form som tidligere. Forhandlingerne i de sidste par måneder har vist, at der næppe kan skabes flertal i Folketinget netop nu for en stor og altomfattende løsning. Dertil har de politiske modsætninger mellem regeringen og oppositionen tilsyneladende været for grundlæggende. Vi må derfor vælge en anden fremgangsmåde, hvor vi søger at løse problemerne i en rolig rytme.

Finansloven skal vedtages; det forhandler regeringen nu med Folketingets partier om, og det er en hasteopgave, for det skal som bekendt ske den 14. december.

Regeringen regner med, at der er bred tilslutning i Folketinget til, at udgifter og indtægter på finanslovsforslaget for 1990 balancerer. Det er nødvendigt, hvis vi skal nedbringe underskuddet over for udlandet og skabe grundlag for ny fremgang i den private sektor. Hvis finanslovsforslaget skal balancere og skatteforhøjelser nu eller senere undgås, er der altså behov for besparelser på 8 mia. kr. Det har regeringen også stillet forslag om.

Hvis regeringens forslag ikke kan accepteres, håber og forventer jeg, at partierne kommer med alternativer og realistiske forslag til budgetforbedringer.

Regeringen har hele tiden arbejdet for, at erhvervene fik en skattelettelse, som gælder for arbejdsåret 1990. Det vil styrke produktion og beskæftigelse.

Regeringen er indstillet på en nedsættelse af selskabsskatten fra 50 til 40 pct. med virkning fra 1. januar 1990. Regeringen har også stillet forslag om finansieringen. Vi håber, at der kan samles et bredt flertal om et sådant forslag, så det kan få virkning fra 1990. Men det er samtidig vigtigt, at nedsættelsen af selskabsskatten følges af en nedsættelse af de personlige indkomstskatter, som efter regeringens tankegang skulle virke fra 1. januar 1991, altså forud for de nye overenskomster.

Hermed er vi tilbage ved den samlede økonomiske reform, hvor der også skal være sammenhæng i løsningerne, og regeringen vil være lydør i den debat, vi nu skal have her i salen på